

Věčná památka mučedníkům Lidic a Ležáků

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXV

ČÍSLO 266, ČERVENEC 2022

CENA 10 Kč

Kubišova smrtící bomba pro Heydricha

Česká republika si 27. května připomněla 80. výročí atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, nejmocnějšího muže tehdejšího Protektorátu Čechy a Morava. Jak sdělila ČT24, v pražské Libni se odehrála rekonstrukce útoku, který 27. května 1942 provedli s pomocí domácího odboje dva výsadkáři vyslaní z Velké Británie – Čech Jan Kubiš a Slovák Jozef Gabčík.

Oba výsadkáři zaútočili zmíněného dne krátce po půl jedenácté dopoledne. Přesně o 80 let později začala rekonstrukce atentátu s krycím pojmenováním Operace Anthropoid. Namísto původní zátěže pod zámečkem Vychovatelna, která kvůli výstavbě mimoúrovňové křižovatky zanikla v 80. letech minulého století, se rekonstrukce odehrála u nynější stejnojmenné zastávky autobusu poblíž památníku, věnovanému atentátu.

Po skončení rekonstrukce nad Libní proletěla trojice bitevních vrtulníků Mi-24 typu, který mají ve výzbroji Armády ČR nahradit americké vipery. Následoval vzpomínkový akt u památníku

Jozef Gabčík
Zdroj: wikipedia

Jan Kubiš
Zdroj: archiv

Anthropoid s pokládáním věnců, kterého se zúčastnila britská ministryně zahraničí Liz Trussová a její český protějšek Jan Lipavský (Piráti), ministři obrany republik České a Slovenské Jana Černochová (ODS) a Jaroslav Naď, zástupci armády, Prahy, osmé městské části i velvyslanci několika států. Před pietou zazněla skotská hudba jako připomínka

toho, že Gabčík a Kubiš před výsadbou v protektorátu prošli výcvikem ve Skotsku, než splnili bojový úkol zlikvidovat Heydricha, nejvyšší hlavu úřadu říšské bezpečnosti v rámci SS hierarchie číslo dvě, po Heinrichu Himmlerovi. Atentát je považován za ohromnou událost v období 2. světové války, neboť za celou válku nebyl žádný tak vysoce postavený představitel

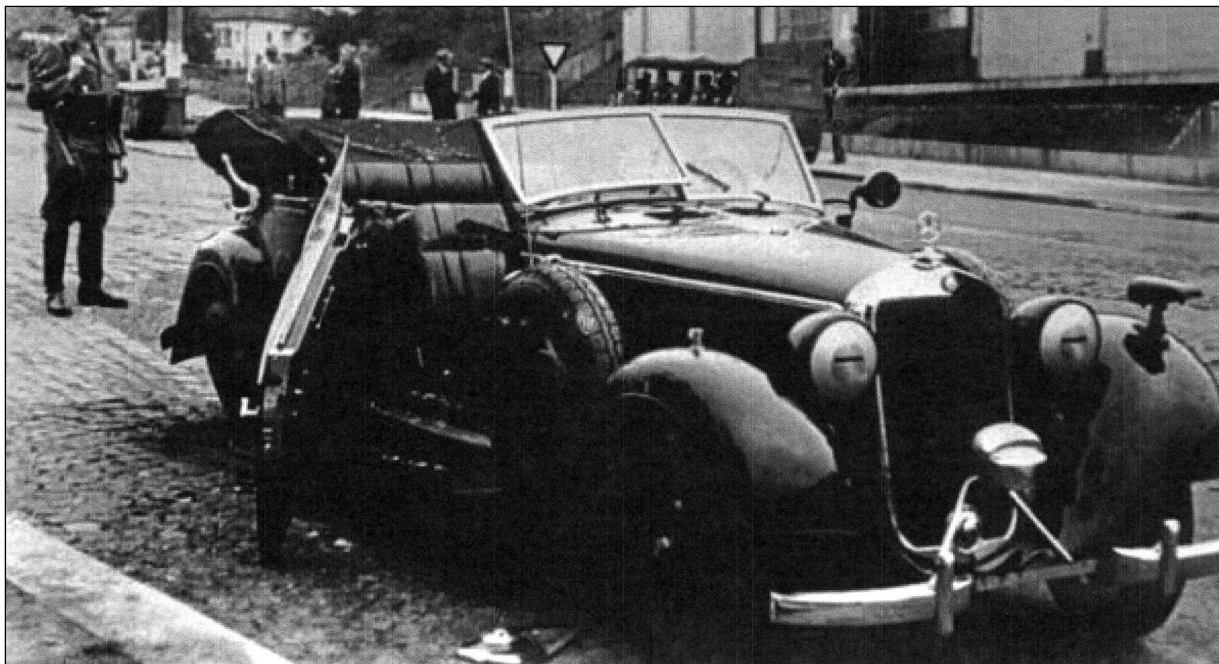
německé nacistické moci zlikvidován.

Historie průběhu atentátu má dramatický průběh. Když Gabčíkovi selhal samopal stengun – vzpřičil se mu náboj v hlavní – tak Kubiš vzápětí hodil na Heydrichův kabriolet mercedes, řízený Johannesem Kleinem, upravený protitankový granát, označovaný též v literatuře jako bomba. Ten

vybuchl u pravého zadního kola auta.

Střepiny z bomby pronikly katovi českých vlastenců Heydrichovi do zad, protrhly mu bránici a zasáhly též slezinu. 4. června 1942 umírá v Nemocnici Na Bulovce na otravu krve. Následuje strašlivý teror, popravy Čechů, vyhlazení obcí Lidice a Ležáky...

(server ČT24, jel)

Heydrichův vůz záhy po atentátu

Zdroj: hn.cz

Třetí světová válka se nedá vyhrát

Epidemie koronaviru v Evropě ještě neskončila, byť je mírnější, ale přidaly se další těžké a smutné situace. Je to inflace, všeobecné zdražování, které dopadá zvláště na lidi s nižšími platy a důchody, na starší generaci, a též uprchlická krize.

Napřed k nám směřovaly proudy imigrantů ze zemí Blízkého východu, po agresích USA a dalších západních států, a nyní je to příliv uprchlíků z Ukrajiny, odkud odešlo v důsledku války údajně šest milionů lidí. Řekl to v hlav-

ním vystoupení na květnovém zasedání Slovanského výboru (SV) ČR jeho předseda docent Jan Minář, který je zároveň i místopředsedou Mezinárodní slovanské rady.

Budou mít politici dost rozumu?

Řečník připomněl, že papež František se vyjádřil, že obě strany konfliktu na něm mají svůj podíl. Jak se tento střet bude dál vyvíjet nikdo nemůže předvídat. Ale zdá se tedy, že Rusko mělo jenom

tuto volbu jistě pro něho velice těžkou. Minář zdůraznil, že přes všechny nepřízně osudu SV ČR zachoval svou činnost, vydáváme bez přerušení měsíčník Slovanská vzájemnost obsahující cenné informace, které jinde čtenář nenajde. Pomalu přicházejí další organizace, SV ČR blízké, jako je Klub českého pohraničí, který také zahájil některé akce a předpokládáme, že spolupráce vlasteneckých organizací bude pokračovat tak jako dosud.

(Pokračování na s. 2)

Poklona lidickým hrdinům

V Lidicích si 12. června převžijí a jejich potomci připomněli 80. výročí vyhlazení této obce na Kladensku.

Pietní akt začal mší na místě zbořeného kostela a pokračoval pokládáním květinových darů u společného hrobu zastřelených lidických mužů. Památku mučedníků z Lidic utily stovky lidí a také premiér Petr Fiala (ODS), předsedové obou komor Parlamentu

a další politici. Po poděkování ředitele Památníku Lidice byla utčena památka dětských obětí války u jejich pomníku. Tady zazpíval dětský pěvecký sbor Japonské školy z Prahy. S květinou se přišel poklonit mučedníkům také 89 letý Josef Horák, syn jednoho z letců britské RAF Josefa Horáka, který pocházel z Lidic. Jeho syn Josef žije v britském Swindonu.

(Pokračování na s. 2)

Také vlastenky z Levicového klubu žen Středočeského kraje utily – tak jako každý rok – položením bílých květů památku zavražděných lidických dětí před jejich sousoším. Byla tu s nimi též Tamara Alonsová, manželka mimořádného a zplnomocněného velvyslance Kubánské republiky v České republice.

FOTO – Zdeněk Štefek

„Jsme Češi! Nikdy se nevzdáme!“

Jan Kubiš, Jozef Gabčík a pět dalších výsadkářů, padli po heroickém a urputném boji s nacistickou přesilou v pravoslavném kostele Cyrila a Metoděje v pražské Resslově ulici 18. června 1942. Také u tohoto chrámu se ve výroční den útoku na Heydricha uskutečnil pietní akt.

Úctu zemřelým hrdinům sem přišla vzdát i slovenská prezidentka Zuzana Čaputová. Českého prezidenta Miloše Zemana tady zastoupil šéf zahraničního odboru Pražského hradu Rudolf Jindrák. Zeman se pak v podvečer spolu

s Čaputovou, některými členy vlády ČR a dalšími hosty, zúčastnil slavnostního shromáždění v historické budově Národního muzea. Zde byla též otevřena výstava „Nikdy se nevzdáme!“, kterou připravily Národní muzeum a Vojenský historický ústav. Odkazuje na poslední slova výsadkářů, obklíčených v kryptě pravoslavného kostela: „Jsme Češi! Nikdy se nevzdáme, slyšíte? Nikdy!“ Představuje osudy nejen statečných z krypty, ale i dalších hrdinů našeho národního odboje a veřejného života.

Podle Zemanových slov stál atentát na Heydricha za to i přes

velké množství obětí, „protože Heydrich přišel do Prahy a ve svém prvním projevu konstatoval, že Češi v tomto prostoru konečnou nemají co dělat. Našemu národu proto hrozilo buď vyhube- ní nebo evakuace.“ Prezident dále zdůraznil, že atentát byl událostí nejen našich národních dějin, ale i „klíčovou událostí evropských a celosvětových dějin. Neodstranění zloducha nacismu a potenci- onálního Hitlerova nástupce moh- lo znamenat prodloužení druhé světové války a daleko více obětí, ke kterým při všech úctách k obě- tem českým mohlo dojít.“ Prezi- dentka Zuzana Čaputová řekla: „Jsem hrdá, že díky Jozefu Gabčí- kovi nese tento útok i silnou slo- venskou stopu.“

(server ČT24, ČTK)

Snímek z rekonstrukce atentátu na Heydricha v pražské Libni

Zdroj: ČTK

Poklona lidickým hrdinům

(Dokončení ze s. 1)

Historii Lidic přináší nová kniha Nejvyšší oběť, kterou vydalo Kar- melitánské nakladatelství. Líčí statečné rozhodnutí kněze Josefa Štemberka, který se mohl vyhnout popravě, ale lidické muže neopus- til a šel s nimi na smrt. Nacisté zas- třeřili 10. června 1942 v Lidicích 173 mužů, ženy v budově nynější- ho kladenského gymnázia po třech

dnech odtrhli od dětí. Většina dětí zahynula poté, co je nacisté udusi- li výfukovými plyny v autech ve vyhlazovacím táboře v Chelmnu nad Nerem. Ženy uvrhli za dráty koncentračního tábora Ravensb- rüch. Oběťmi z vypálené obce Li- dice se stalo 340 obyvatel. Po vál- ce se domů vrátilo 143 žen a ze 105 dětí jich bylo nalezeno jen 17.

(ČTK, jel)

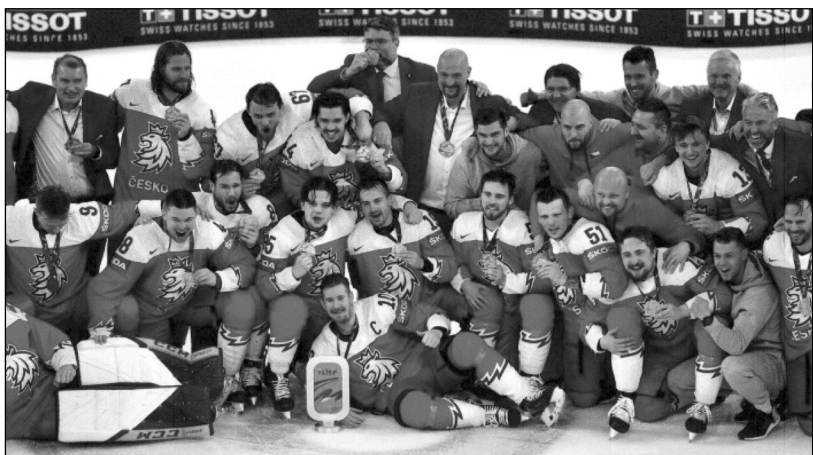
Povraždění lidičtí muži

Zdroj: Památník Lidice

Bronz má cenu zlata

Hokejisté České republiky ukončili desetileté čekání na me- daili. Na květnovém mistrovství světa v ledním hokeji ve finském Tampere vydřeli bronzové medai- le. Mají však pro ně cenu jako by byly zlaté! V boji o třetí místo po- razili USA 8:4. Titul mistrů světa obhájili houževnatí Finové, kteří až v prodloužení zvítězili nad Ka- nadou 4:3. Naši hráči dosáhli na šampionátu i na jiné pocty, na něž mohou být hrdí: David Pastrňák se dělil se sedmi góly s Kanadany Cozensem a Duboisem o první

místo v počtu vstřelených branek. Roman Červenka se dělí s Kana- danem Bathorsonem o první místo v kanadském bodování o nejpro- duktivnějšího hráče se 17 body. Oba vstřelili 5 branek a na 12 na- hráli. **Kvůli serióznosti je však nutné dodat, že bez účasti hoke- jistů Ruska a Běloruska má bronzová medaile našich hochů matnější lesk!** A je především zá- sluhou Davida Pastrňáka, že s jeho příchodem do mužstva jeho výkon na ledě dostal průraznost a domů z Finska se vrátilo se ctí. (jel)

Hokejové mužstvo České republiky

Zdroj: Profimedia

Třetí světová válka se nedá vyhrát

(Dokončení ze s. 1)

„Současná mezinárodní situace se opět přiblížila k velkému zhor- šení, ale zatím se zdá, že všechny strany případného konfliktu brzdí uvědomění si, že třetí světová vál- ka se nedá vyhrát a byla by po- slední válkou v dějinách lidstva“, naznačil děsivou vizi Jan Minář. „Takže doufejme, že světové poli- tici budou mít dost rozumu, aby v této zhoubné politice přestali po- kračovat.“

Tragédií je boj Ruska a Ukrajiny

Kritizoval dále skutečnost, že současná pravicová vláda v České republice přehlíží potřeby většiny občanů a nepřijímá žádná výrazná opatření k zlepšení jejich situace. Proto tato vláda nemůže přinést kladnou změnu pro většinu obča- nů!

Takže opět stejná nejistota, ale Minář přitom zvýraznil, že „naše myšlenky jsou stále stejné, stále jasné, my vidíme ve slovanské vzájemnosti budoucnost, protože Slované na rozdíl od Západu, kte- rý se už delší dobu potácí hlavně v morální krizi, si zachovali soud- nost, morálku a zdravý rozum. Je samozřejmě tragédií nynější boj

Ruska a Ukrajiny. Ovšem jeho pů- vodci nejsou v těchto národech. Je to opět zájem cizích sil a mocnos- tí. Věřme v zdravý lidský rozum, který převáží, pokračujeme v naší práci, která dle našeho přesvědče- ní má svůj smysl a význam.“

Falšování historie 2. světové války

Po projevu J. Minář ještě dodal, že součástí snah o revizi výsledků 2. světové války jsou lživé výkla- dy historie, kdy Sovětskému svazu je podsouvána úloha spolčnicka nacistického Německa. Minář upozornil na knihu ruské histori- ky Naročnické v níž jasně napsala kde je místo Ruska a za co Rusko a proti komu bojovalo. Zde na fak- tech dokládá, jaký byl smysl a cíl Velké vlastenecké války. Nikdy ta- ké nesmíme zapomenout 360 tisíc obětí československých vlastenců, zavražděných německými nacisty. „Všimněte si také, jak se oficiální tisk vyhýbá označení, že ve 2. svě- tové válce proti nám a jiným bojo- vali Němci. To jsou všechno naci- sti, fašisti, a že to byli němečtí na- cisti, tomu se velmi opatrně vyhý- bají,“ kritizoval Minář. „S tím sou- visí i hanebná kolaborace někte- rých politických činitelů, zvláště

ze strany lidové, kteří se dokonce těchto provokací zúčastňují. A rovněž velmi smutnou skuteč- ností je nezákonné rozbití Česko- slovenska bez souhlasu občanů s rozhodnutím poslanců, kteří k tomu neměli oprávnění.

Nesmíme také zapomenout, že jen na území naší republiky padlo 144 tisíc rudoarmějců a celkové ztráty SSSR jsou vyčísleny na 30 milionu lidí. A celkové ztráty Slo- vanů na 40 milionů zemřelých z celkového počtu 70 až 80 milio- nů obětí 2. světové války. Tato otřesná čísla je nutné mít stále na paměti! Nebýt Sovětského svazu, tak jsme tady dnes nebyli. Všichni ti, co dnes plivou na Rusko, tak by se vůbec ani nenarodili, kdyby se uskutečnil německý plán Ost na vyhubení poloviny slovanského obyvatelstva, včetně všech západ- ních Slovanů. Území střední a vý- chodní Evropy mělo být osídleno německými kolonisty.

Na zasedání SV ČR se rozvinula i živá diskuse k palčivé realitě na domácí i zahraniční scéně. Velmi zajímavá fakta v rozpravě přinesl i náš host JUDr. Zdeněk Opatřil, předseda mezinárodní organizace Vseslovanský výbor.

JAN JELÍNEK

Otevřené dveře pro dobré lidi naší země

Na XI. sjezdu Komunistické strany Čech a Moravy, který se konal 14. a 15. května v Brně, obhájila funkci předsedkyně je- jího ústředního výboru Kateř- na Konečná, poslankyně Evrop- ského parlamentu.

Za 1. místopředsedu delegátky a delegáti sjezdu zvolili Petra Ši- múnka. Jejich důvěru dostali také další místopředsedové ÚV KSČM: Ludvík Šulda (pro odbor- ná zázemí a teoreticko-ideovou práci, Milan Krajča (pro evropské záležitosti a občanský sektor), Marie Pěničková (pro ekonomiku a hospodářské činnosti). Přede- dou Ústřední revizní komise byl zvolen Jiří Horák a předsedou Ústřední rozhodčí komise Vladi- mír Chaloupka.

Jak řekla mimo jiné ve svém vy- stoupení na sjezdu předsedkyně Kateřina Konečná, „budeme dělat vše, co bude v našich silách, aby- chom zabránili nevýhodným vo-

jenským smlouvám nebo výstavbě vojenské základny USA. Každý, na koho dopadne zdražování a vládní utahování opasku u nás najde oporu. Všem, kterým vláda a média dají náhubek, u KSČM dostanou slovo. Všichni, jež mají zájem budovat společnost založe- nou na skutečných hodnotách, dů- stojnosti a vzájemné solidaritě, mají v KSČM dveře otevřené. Vy- užijeme každé příležitosti k tomu, abychom o našich řešeních dali vědět. A to včetně prezidentské volby.

Doba před nás klade nové vý- zvy, nové nároky. My budeme a musíme být připraveni se s nimi popasovat. V plné síle, s energií, nábojem a řešením, které máme TEĎ A TADY! Porveme se s kaž- dým, kdo si z obyčejného člověka udělá otloukánka, který musí sná- šet všechny nesmysly vládní pěti- koalice, nebo nevolníka, jak to předvádějí někteří zaměstnavatelé,

či pokladničku, ze které banky a pojišťovny tahají peníze. Vráti- me se a všechny tyto nepravosti napravíme.“

XI. sjezd KSČM přijal rovněž Prohlášení, v jehož závěru se praví: Příčiny současné krize jsou však systémové. Proto se i jejich skutečné řešení nachází mimo stávající kapitalistický systém, který je založen na vy- kořisťování, útlaku a válkách.

Tváří v tvář problémům dneš- ka neztratila alternativa socia- lismu nic na své aktuálnosti, ba právě naopak. KSČM je pře- svědčena, že sociálně spravedli- vé společnosti patří budoucnost!

XI. sjezd KSČM také zřetelně narýsoval jedenáct cílů progra- mového směřování této pokro- kové strany, vycházející z úcty ke každé tvůrčí práci občana České republiky, která je zdro- jem veškerých hodnot.

(jel)

Spojme síly, nedopustíme zatažení naší země do války!

Na pražských Olšanských hřbitovech při příležitosti 77. výročí osvobození Československa od německého hitlerovského nacismu uspořádal letos 9. května Krajský výbor KSČM Praha za účasti občanů pietní vzpomínkový akt. Promluvili na něm předsedkyně tohoto výboru Marta Semelová a kandidát vlastenců do prezidentských voleb s podporou KSČM Josef Skála. V červnovém čísle našeho listu jsme na první straně publikovali první část z jejich vystoupení. Nyní přinášíme část druhou:

MARTA SEMELOVÁ Podlost pražských politických trpaslíků

V těchto dnech chodíme k hrobům a pomníčkům rozestým po celé naší zemi. Každý by se měl s pokorou hluboce poklonit těm, kteří obětovali svůj život za naši svobodu. A přesto se najdou lidé, zaslepení nenávistí, kteří boří pomníky rudoarmějců, přejmenová-

kdýž fašistickému vraždění podléhali obyvatelé Republik Doněcké a Luhanské! Zavírali oči, když byla bombardována Jugoslávie. Neozvali se proti napadení Iráku, proti válce v Sýrii, Lybii, v Jemenu. Mluví o míru, ale posílají zbraně do nejrizikovějších míst. Dál přilévají olej do ohně, dál eskalují napětí. Namísto zklidnění situace a hledání mírových řešení chystají další provokaci. Smlouva se Spojenými státy americkými, která má umožnit vznik cizí vojenské základny na území České republiky, je rozbuška, jež z nás dělá terč a vede k ohrožení světového míru. Tato vláda zrazuje svůj lid! Umlčuje pravdu a trestá ty, kdo vysloví jiný názor.

Zasluhují opovržení každého slušného člověka

Chlapci s rudou hvězdičkou na čepicích, kteří nejen v našem hlavním městě spí svůj věčný spánek, bojovali za mír a lepší svět bez války. Bojovali za to, abychom se ta-

jim doporučil, aby možná věnovali pozornost těmto prohlášením. Je totiž několik velmi konkrétních paragrafů, k nimž se podobné jednání vztahuje. Ale rozhodující je něco jiného. My přeci nechceme být v žádné válce! Tím méně ve válce s jadernou velmocí! Jestli někdo má opačný názor, ať se to nebojí dát najevo, zvedne třeba ruku. Myslím, že nikdo soudný po ničem takovém netouží.

Já si kladu otázku a kladu ji i vám, kdo si pamatujete už dlouhé desítky let v naší zemi, kdy pamatujeme časy, když jsme byli suverénním státem, zda tu někdo někdy řekl nahlas jménem tehdejší Československé socialistické republiky, že jsme ve válce s jadernou mocností?! Já to tedy nepamatuju a nevidím ani nikoho z vás. Zda někdo mudroval nahlas o tom, že provedeme státní převrat v té zemi, případně zabijeme jejího prezidenta. Já to záměrně říkám v tomto kontrastu, abychom si uvědomili, kam až se to dneska

lasti, v žádné ze základních sfér života České republiky. A chtějí to naše koloniální postavení dovést ještě níž, ještě dál.

Hledejme cestu, jak vyvést republiku z krize

Budeme vždycky bojovat za pravdu v našich dějinách, za pravdu o tom, kudy dějiny směřovaly kupředu, kdo nám v tom pomáhal a kdo nám v tom bránil jak jen mohl. Kdo nám ubližoval. My víme kdo to byl. Vidím to na vašich tvářích. A tou pravdou budeme hledat i cestu k tomu, jak vyvést zemi z její dnešní krize. Nápovědu, chcete-li, kudy z dnešní krize, s kým z dnešní krize a jak se zbavit těch, kdo nás tlačí do naprosto nepřijatelných podmínek. Vyžaduje to spolupráci všech vlasteneckých racionálních zodpovědných sil. Věřím, že si to začínají uvědomovat víc a víc. A že se nám to podaří.

Většina našich lidí dneska ví, že to všechno směřuje někam velmi nebezpečně. Ale zatím mlčí. Ale my se musíme přičinit o to, aby si vzali slovo. Nikdo z nás si nebude nárokovat, jménem koho si vezme. My musíme smelit široký politický blok všech, kdo nechtějí jít dál cestou, která naší zemi tolik škodí a tolik ubližuje a přináší takové hrozby. To se nám musí povést. A až se nám to podaří, přečísleme ty, kdo nám dneska vnucují svůj diktát a obrátíme zemi znovu směrem, který si zaslouží. Dokázali jsme to v minulosti, dokážeme to i teď.

Škoda, že nelze vydědit nevychovance a křiklouny

Měl jsem v posledních dnech mnohost promlouvat na různých shromážděních při této příležitosti, a tam když zazněla hudba jako zde, tak se na nás vrhli někteří příslušníci národa, který je dneska ve válce, a trhali vlajky z našich rukou. A my jsme se jich marně ptali, jak tomu máme rozumět? Přeci vítězství ve Velké vlastenecké válce a osvobození Prahy a celého Československa, bylo výsledkem součinnosti všech sovětských národů a národností. A nikdo nerozlišoval, jestli je Rus, Kazach, Ukrajinec nebo Uzbek, Litevec... A dneska? Jak rozumět tomu, že

příslušníci jednoho z těch národů se cítí pobouřeni, když zní píseň Svjaščennaja vajna? Oni se necítí účastníky toho vítězství?

Náš Občanský zákoník má jako všechny podobné kodexy i paragrafy o tom, že když se někdo ne-

Dlouholetý čtenář Slovanské vzájemnosti Jan Karas zapaluje 9. května 2022 svíčku u hrobu svého statečného příbuzného Jaroslava Ječmena na olšanském pohřebišti. Jaroslav padl v boji o rozhlas v květnu 1945. Bylo mu 17 let! FOTO – Miroslav Havlík

umí chovat, tak je možnost, že ho vydědí. Já si tak říkám, že když tady poslední minuty války někteří pokládali své životy a nebo přicházeli k těžkému zranění, jak by asi vnímali to, kdyby dnes slyšeli starostu Koláře, primátora Hříba a některé televizní křiklouny... Škoda, že to nelze zařídit tak, že by byli vydědění ti, kdo si nezaslouží to osvobození. Snad jednou něco vymyslíme. Až jsem obrátíme směrem, který si zaslouží, tak nezapomeneme na chování těch, kdo selhali totálně. A věřím, že z toho dokážeme vyvodit náležité závěry.

Pojďme spojit síly všichni, ať máte na jiné otázky úplně jiný názor. Za to, že nedopustíme zatažení naší země do války s příšernými následky, že si nenecháme líbit diktát několika budižkničímů a lidí, kteří poslouchají cizí kapitál, cizí moc proti vlastní zemi. A obrátíme chod naší země přesně opačným směrem. Jen to bude odpovídat zájmům drtivé většiny. Spojíme-li síly, určitě toho dosáhneme!

Zaznamenal: JAN JELÍNEK

Rusko jaderné zbraně nepoužije

Rusko na Ukrajině nepoužije taktické jaderné zbraně. Britské stanici BBC to řekl Andrej Kelin, ruský velvyslanec v Británii. Moskva má podle něj „velmi přísná“

pravidla pro použití těchto zbraní – v podstatě je k nim ochotna sáhnout jen v případě ohrožení samotné existence státu.

(ČTK)

Nepodlehli chorobné pandemii

Lidé a firmy v Jičíně v anketě jednoznačně odmítli možnost přejmenování ulic Ruská a M. Koněva. Proti změně názvu se vyslovilo 86 % ze 152 lidí a firem, kteří v anketě vyjádřili názor.

Radní města v květnu vzali výsledky ankety na vědomí a na jejich podkladě doporučili zastupitelům zamítnout obrazoborecké podněty, vyzývající k přejmenování ulic. Řekl to mluvčí jičínské radnice Jan Jireš. Někteří správně pou-

kazovali na to, že místo změn názvů ulic by radnice měla zaměřit pozornost na opravu chodníků a silnice v ulicích Ruská a M. Koněva i jinde po městě. V Ústí nad Labem zastupitelé neschválili přejmenování ulic Moskevská, Žukovova a Koněvova. Občané v České Lípě v anketě rovněž odmítli přejmenování ulic Moskevská a Ruská. Ve srovnání s pražskými „bořiteli“ ulic s ruskými názvy tak neztratili rozum a dali těmto hlupákům pádnou lekci. (ČTK, jel)

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Část lidí na pietním aktu u Památníku rudoarmějcům na Olšanech

FOTO – MIROSLAV HAVLÍK

vají ulice a náměstí nesoucí jejich jména, odstraňují pamětní desky. Svého návratu se nedomýšlela ani pamětní deska na Staroměstské radnici, odhalená po válce prezidentem Benešem, vyjadřující vděčnost Pražanů 1. Ukrajinskému frontu Rudé armády pod velením maršála Koněva za osvobození Prahy. Součástí tehdy bylo i udělení čestného občanství hlavního města právě maršálu Koněvovi. Současný primátor Hříb dodnes navrhuje čestné občanství odejmout. Chová se stejně jako ti, kteří odejmuli čestné občanství první kosmonautce světa Valentíně Těreškovové. Chová se stejně podle jako poslanec a starosta Prahy 6 Kolář, jenž nechal sochu maršála Koněva odstranit, aby vzápětí další z politických trpaslíků z Reporyjí nechal instalovat pomník zářícím vlasovcům.

Rozbuška, která může udělat z ČR terč!

Nenávist srší také od vládních představitelů, kteří mají dnes plná ústa odsuzování války na Ukrajině, ale když 2. května 2014 vraždili a upalovali zaživa ukrajinští fašisté občany Oděsy, neřekli k tomu půl slova! Mnozí ještě jezdili podpořit kyjevský Majdan a vyzdvihovali ho jako vzor. Mlčeli,

dy dnes mohli sejít. My, ale paradoxně i ti, kteří 77 let poté, co nám přivezli rudoarmějci svobodu, bezostyšně plivají na jejich památku a odkaz. Tito současní politici si zasluhují opovržení každého slušného člověka. Rudoarmějci, kteří 9. května 1945 přijeli do Prahy, zde dobojovali svůj poslední boj a položili tady své životy. Zaslouží si hlubokou úctu a vděčnost. Uctěme jejich památku minutou ticha.

JOSEF SKÁLA Naše země se propadá do nevídané krize!

My jsme vždycky říkali, že útok na pravdu v dějinách je politickou zbraní, že vůbec nejde jenom o to vykládat co se stalo, co se stejně změnit nedá. A už je to tady!, mám-li co říct s křiklouny z jistých náměstí před 33 lety. Jménem naší země se pokřikuje do mikrofonů všeho druhu: Jsme ve válce! Chce se po nás, abychom přizvukovali. A dokonce se vyhrožuje tím, že porazíme jadernou velmoc. Ministři diskutují v rozhlasových relacích dokonce i s dětmi o tom, jak provést státní převrat v jaderné velmocí, jak zabít jejího prezidenta. Někteří představitelé justice se zamýšlejí nad nastavenými paragrafy. Já bych

propadáme! A my všichni víme, že to má i příčinu jinou. Naše země se propadá do nevídané krize. Do civilizačního propadáku, který na můj vkus a dle mých znalostí a informací, v míru nemá obdoby po celý novověk.

Sluhové cizí moci proti vlastní zemi!

To, co čeká desítky procent našich lidí, je skutečně velké existenční drama. Minimálně 30 procent z nich se má propadnout do bída a z toho z nemalé části i do pracující bída. Ostatní zřejmě přijdou o třetinu až polovinu všeho, na co jsme celý život pracovali. Jenom proto, že někdo tady pouští na zelenou inflaci, souhlasí s věcmi, které jsou v příkrém rozporu se zájmy naší země. A slouží cizímu kapitálu a cizí moci proti vlastní zemi a tím honí svoji nicotnou kariéru. Nic z toho nemá příčinu v podobě událostí, které se nedaly předpokládat, jakýchsi přírodních pohrom, ran osudu a podobně. Nic takového se tady u nás neděje. Tady zakrytou válečnickou propagandou se někdo snaží zavřít ústa všem, kdo budou bránit svoje práva a svoje zájmy proti vydřiduchům, proti těm, kdo nejsou sto zajistit ani naši suverenitu v energetice, v agrární potravinářské ob-

Neušlo nám

■ Moskvíč se vrací

Starosta Moskvy Sergej Sobjanin oznámil, že se rozhodl vzít továrnu Renault pod křídla hlavního města. Dále prohlásil, že podnik plánuje obnovit výrobu automobilů pod historickou značkou „Moskvič“, a že bude vyrábět také elektromobily. Tímto krokem chce Moskva zachovat většinu pracovních míst závodu po odchodu jeho majitele ze země. **ria.ru**

■ Nebývale vysoká úroda

Letos hlásí Rusko vysokou úrodu pšenice. V posledních letech pravidelně zaujímalo první pozici ve srovnání s ostatními vývozci tohoto životně důležitého produktu. Kreml už několikrát informoval Organizaci OSN pro výživu a zemědělství, že odpovědnost za možné rozšíření nedostatku potravin, vedoucí k hladomoru, ponese Evropská unie, jejíž sankce blokuje obchodování a prohlubují ostrý nedostatek potravin ve světě. **ria.ru**

■ Možný kolaps finančního systému?

Případná konfiskace ruského majetku v zahraničí povede ke kolapsu mezinárodního systému politické ekonomie. Rozhodnutí zmrazit ruský majetek vyvolalo obavy ve státech, které mají napjaté vztahy s USA a Evropou. V této souvislosti bude jejich přímé převzetí považováno za překročení politického Rubikonu. „V podstatě by tato akce ukončila mezinárodní systém politické ekonomie, který jsme vytvářeli v posledních desetiletích,“ řekl vědecký pracovník Londýnské ekonomické školy Simon Hinrichsen. **ft.com**

■ Potravinová krize

Ekonom John Ross v článku uvedl, že USA a jejich spojenci z G7 nehovořili pravdu o příčinách potravinové krize. Negativní roli v ní dle něj sehrály protiruské sankce. „Ceny hnojiv vzrostly ještě před konfliktem s Ukrajinou kvůli vysokým cenám pohonných hmot. Výroba hnojiv je do značné míry závislá na zemním plynu, ale sankce Západu, které neumožňují Rusku vyvážit hnojivo, situaci jenom zhoršují“, prohlásil ekonom. OSN dříve uvedla, že zásoby pšenice ve světě kvůli protiruským sankcím zůstávají jen na několik měsíců. **asiatimes.com**

■ Ukrajina – mrtví civilisté

Mluvčí kyjevské policie Irina Pranišnikova v rozhovoru pro ukrajinské noviny popřela slova Volodymyra Zelenského o objevení „masového hrobu“ s 900 těly civilistů v oblasti Kyjeva. Uvedla, že policie nedisponuje takovouto informací. Zelenský v rozhovoru pro polská média uvedl, že v Kyjevské oblasti bylo údajně nalezeno masové pohřebiště s přibližně 900 civilisty. Tiskový mluvčí Zelenského Sergej Nikiforov později uvedl pro agenturu UNIAN, že „v oblasti Kyjeva byl skutečně nalezen masový hrob“, ale 900 lidí, o kterých mluvil Zelenský, to je celkový počet zabitých na území tohoto regionu. **suspilne.media**

Ukrajina – proč není dovolen jiný názor?

Publicistka a šéfredaktorka časopisu The Nation Katrina van den Heuvel se domnívá, že události na Ukrajině vidí Západ příliš jednostranně. V článku pro Washington Post vyzývá americkou veřejnost, aby projevila kritické myšlení, zdrženlivost a neignorovala to, co je zřejmé.

Ruská vojenská operace vstoupila do čtvrtého měsíce a má významný dopad jak na Evropu, tak i na zbytek světa. Před našima očima se rodí nový vojensko-politický světový řád. Opatření v oblasti klimatu jsou odsouvána do pozadí, protože závislost na fosilních palivech sílí; nedostatek potravin a dalších zdrojů tlačí jejich cenu nahoru, a tím vzniká nebezpečí hladomoru po celém světě; počet uprchlíků a vysídlených osob v rámci svého státu dosáhl svého vrcholu od dob 2. světové války, a to je také vážný problém. Navíc, čím déle se boje protahují, tím vyšší je riziko jaderného incidentu nebo havárie. A protože se administrativa Bidena očividně rozhodla „oslabit“ Rusko rozsáhlými do-

Šéfredaktorka časopisu The Nation Katrina van den Heuvel

Zdroj: charlierose.com

dávkami zbraní na Ukrajinu, a to včetně protiletadlových raket, a protože americká rozvědka, jak se ukázalo, pomáhá Kyjevu informacemi, je nanejvýš jasné, že USA a NATO vedou zástupnou válku s Ruskem.

Média a politické elity nám tak nabízejí jednostranný pohled, že se to sotva dá nazvat diskusí. Ti,

kteří se odváží vyslovit jiný, než obecně uznávaný názor, nejsou do velkých médií vpuštěni. V důsledku alternativní názory prakticky nejsou slyšet. Ostatně ti, kteří mluví o historických souvislostech nebo o tom, jak Západ sám uspíšil ukrajinskou tragédii, v žádném případě neospravedlňují kroky Ruska. V naší křehké demokracii

se zdá, že nesouhlas a jiný názor nejsou zakázány. Proč tedy v hlavních vysílacích časech neslyšíme plodnou diskusi na toto téma? Opravdu nelze veřejně pochybovat o tom, že dodávky zbraní na Ukrajinu nejsou chytrým tahem? Opravdu nelze vést diskusi o hrozcím jaderném konfliktu? Proč jsou ti, kteří nesouhlasí, osočováni za svou dobře vyargumentovanou kritiku ukrajinských pravicových radikálů a ano, nacionalistů? Obrození nacismu a fašismu je dnes v mnoha zemích Evropy a Ameriky lechtivým tématem. Proč je pošramocená pověst Ukrajiny zamlčována a dokonce popírána?

Čeho se dnes hodně nedostává, ať už v televizi, na internetu nebo v Kongresu, to jsou alternativní názory a pohledy. Zdrženlivé názory těch, kteří nesouhlasí s myšlenkou, že kompromis v jednáních je prohra, a těch, kteří vyžadují výslovné zastavení bojů, nejsou slyšet. A to ani myšlenka na obnovení Ukrajiny a vytvoření tak suverénního, nezávislého a prosperujícího státu.

mhav

Padla bašta odporu – ocelárny Azovstal v Mariupolu

Ruská armáda dobyla ocelárny Azovstal v Mariupolu na pobřeží Azovského moře, když se vzdali dle agentury Novosti jejich ukrajinští obránci. Prezidentu Ruské federace (RF) Vladimiru Putinovi to sdělil 20. května ministr obrany Sergej Šojgu. Ten den složilo zbraně posledních 531 bojovníků včetně jejich velitele. Jak uvedlo ruské ministerstvo obrany, tak od 16. do 20. května kapitulovalo 2439 neonacistů z praporu Azov a příslušníků ukrajinských vojsk. „Autobusy

je transportovaly do zajetí. Jejich velitele odvezli Rusové ve speciálním vozidle, aby byl v bezpečí a vyhnul se odvetě za svá zvěrstva,“ napsala Ria Novosti. Mluvčí Kremlu Dmitrij Peskov řekl, že se zajatci bude zacházeno v souladu s mezinárodními standardy.

Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij pro agenturu UNIAN poznamenal, že prakticky došlo k evakuaci všech lidí z Azovstalu – i civilistů, zdravotníků a těžce nemocných. Většina z nich

odjela do bývalého nápravného zařízení Olnivka, kontrolovaného ruskými vojáky. Příslušníci pluku Azov, součásti ozbrojených sil Ukrajiny, popírají tvrzení Moskvy, že se v pluku nacházejí neonacisté. „Díky obráncům Mariupolu jsme získali klíčový důležitý čas na vytváření rezerv, přeskupení sil a přijetí pomoci od partnerů. Obránci Mariupolu splnili všechny úkoly

stanovené velením,“ pověděla pro televizi CNN Hanna Majlarova, náměstkyně ministra obrany Ukrajiny.

Velitel pluku Azov Denis Prokoopenko v prohlášení sdělil, že ukrajinské velení dalo obráncům mariupolských oceláren rozkaz zastavit odpor proti ruským útokům v zájmu zachování života ukrajinských vojáků.

Světové ekonomické fórum v Davose

Bývalý ministr zahraničních věcí USA Henry Kissinger

Foto: Reuters

Jednou z hlavních otázek na fóru bylo „Co bude po Ukrajině?“. Snad nejlépe z pohledu EU odpověď zformuloval bývalý premiér Finska Alexander Stubb, který prohlásil: „Blížíme se k okamžiku tzv. únavy z války. Ztrácíme tu emocionální intenzitu, kterou jsme po celou dobu měli. Solidarita, jednota, tato mimořádná schopnost EU rychle se rozhodovat, kterou jsme nikdy předtím neviděli, to vše začne v létě mizet.“

Přizvukovala mu také ministryně zahraničí Německa Annalena Baerbock, která vyzvala EU, aby navzdory narůstajícím ekonomickým problémům nadále podporovala Ukrajinu v konfrontaci s Ruskem, a to za každou cenu. Únava

z války a přechod k řešení vlastních nahromaděných problémů je objektivní skutečnost. Je nemožné udržet pozornost společnosti v jednom bodě donekonečna. Zcela opačný postoj zaujal Henry Kissinger, který vyzval Západ, aby jednal s Moskvou a souhlasil s bolestivými ústupky, včetně ztráty části území. A i přes ostrou reakci prezidenta Ukrajiny Zelenského je těžké polemizovat s tím, že slova Kissingera vyjadřují únavu z ukrajinské situace. Ale tentokrát už nejde o únavu obyvatelstva, ale i části západních elit, které se obávají, že ukrajinská krize si vyžádá příliš velké náklady, které je budou stát pozice a moc ve svých vlastních zemích.

mhav

Ilustrační foto: Čas žně – krása v lánu pšenice

Zdroj: crealive commons

Úctu k obětem fašismu neumlčíte...

K nehoráznostem, odvysílání pořadem „Reportéři ČT“, které se ve své druhé části dne 9. 5. a v repríze 13. 5. t. r. pod vedením Marka Wollnera objevily v tak zvané veřejnoprávní televizi, nehodlám mlčet.

Tvůrci si tentokrát (i když to nebylo poprvé), vzali na „paškál“ Český svaz bojovníků za svobodu, včetně jeho představitelů, kteří jsou právoplatně zvoleni do funkcí členy tohoto uskupení (promiňte mi nepoužití výrazu „spolku“), protože již zařazení této společensky významné organizace do spolku je nehodné jejímu významu a zaměření. To, že na pokusech

o její likvidaci stejně jako o dalších vlasteneckých organizacích a „spolcích“ pracují určité síly v této zemi, je známo již od roku 1990, hned poté, kdy se dostaly k veslu.

Nehodlám již opětovně komentovat ubohosti pronášené v Poslanecké sněmovně Jakubem Jandou a jeho následovateli, protože jejich výplody, které byly vzneseny na adresu ČSBS, hraničí nejen s nesusouhlasem s existencí organizace, která v prvé řadě je vedena k účtům vůči lidem, kteří v obdobích světových válek obětovali pro svoji zemi to nejceněnější, čímž je lidský život. Jde o organizaci, která se

snáží uchovat pro současné a budoucí generace doklady a důkazy o statečnosti vlastenců, kteří se dokázali postavit zlu. Vystupování pomatených hodnotitelů činnosti ČSBS je hrubou urážkou předcházejících generací, bez jejichž obětí by nemohli žít ti, kteří urážejí, nenávidějí a podněcují k nenávisti další skupiny obyvatel.

Autoři si vzali k urážkám a pomluvám ÚV ČSBS i jejího předsedu Jaroslava Vodičku. Občanská veřejnost zná tuto osobnost včetně jejích životních osudů podle mého názoru dostatečně a ani já nebudu zde uvádět, z jakého rodinného prostředí pochází. Jenom pozna-

menávám, že je to člověk, který jako jeden z mála dokáže nazývat věci pravými jmény a kdo s ním nesouhlasí, má právo mu nenaslouchat, ale nikoliv bezprecedentně urážet. To se netýká jen Jakuba Jandy, ale všech dalších, kteří v reportáži Marka Wollnera vystupovali.

Kromě jiného se pustili i do příslušníků Pohraniční stráže, kterým prý Vodička občas „naslouchá“. Toto tvrzení je dalším puncem ubohosti aktérů pořadu „Reportéři ČT“. Já jsem také patřil podle nich k oněm zločincům – komunistickým pohraničnickům, jak nás nazvali, a vzkazuji vám, že jsem hr-

dý na to, že jsem mohl sloužit své vlasti v prvním sledu vojenské služby. Ani jeden z vás, kteří jste J. Vodičku špinili a pustili jste se i do jiných „zločinců“, nemůže naše poslání zničit. A protože jste se pustili i do pana Emila Kulfánka, doporučuji vám všem abyste využili návštěvy Pečkovy paláce v Praze, a tento pán vám vysvětlí, proč je nutno zachovávat úctu k našim dějinám. Potom možná pochopíte, proč je zde ČSBS. A pokud ne, jděte dělat něco užitečnějšího.

JÍŘÍ POKORNÝ, BEROUN
- člen Českého svazu bojovníků za svobodu

Praha – Olšanské pohřebiště 9. 5. 2022.

Foto (2x) Nataša Weberová

Kdo to byl Štěpan Bandera?

(Pokračování ze SV č. 264)

Hovoří tisková mluvčí ministerstva zahraničí Ruské federace M. Zacharovová:

„Nejvyšší rada Ukrajiny zařadila narozeniny odporného ukrajinského nacionalisty Štěpana Bandery (1. ledna) na seznam oficiálních oslav v roce 2019. Předtím administrativní Lvovské oblasti přijala usnesení vyhlásit rok 2019

„Rokem Štěpana Bandery“ v této části Ukrajiny.

Jméno Štěpana Bandery používá kyjevský režim jako základ pro budování státní ideologie dnešní Ukrajiny tím, že ho prezentuje jako hrdinu a vlastence a vnucuje tento obraz ukrajinské společnosti. Zároveň jsou důkazy o kolaboraci Štěpana Bandery a jeho pomocníků s nacistickým režimem a zločinech proti civilistům buď odsuzo-

vány jako padělky, zametány pod koberec nebo zesměšňovány. Ať však kyjevský režim dělá cokoli, pravda o Štěpanu Banderovi a jeho Organizaci ukrajinských nacionalistů je dobře známá.

Důstojník německé vojenské rozvědky S. Müller při výslechu potvrdil, že počátkem dubna 1945 Štěpan Bandera, jednatel podle pokynů hlavního říšského bezpečnostního úřadu (Reichssicherheitshauptamt), zformoval ukrajinské nacionalisty do bojových jednotek Volksturm na obranu Berlína před ofenzívou Rudé armády.

Kyjevské úřady se pokoušejí vykreslit banderovce jako bojovníky proti nacistické okupaci.

Je dokázáno, že teroristické kampaně ukrajinských nacionalistů proti židovskému, polskému, ruskému a ukrajinskému obyvatelstvu byly plánovány spíše předem než spontánně. Tomu věří mnoho významných historiků. Přípravy na

vyhlazení nežádoucích živlů probíhaly již před vypuknutím Velké vlastenecké války, jak potvrzují interní dokumenty OUN. Štěpan Bandera jako vůdce OUN znal a schválil všechny předválečné plány a instrukce k likvidaci nežádoucího obyvatelstva na západní Ukrajině a lidí na všech černých listinách. Z tohoto důvodu všechna tvrzení, že Štěpan Bandera o těchto plánech nevěděl nebo například neposvětil masakry ve Lvově a dalších městech na západní Ukrajině v létě 1941 a všechny zločiny spáchané jeho podřízenými během války, jsou absurdní. Nejsou nic jiného než lži.

Za druhé, od samého vypuknutí druhé světové války až do jejího úplného konce v Evropě byli Štěpan Bandera a OUN-B poslušnými nástroji v rukou Hitlerových sil, které využívaly banderovců, když se jim to hodilo. I když OUN-B byla u Němců v nemilos-

ti, její vůdci přesto pokračovali ve vedení z Berlína a nezapojili se do žádné aktivní bojové akce proti německým okupantům. Štěpan Bandera později obnovil spolupráci s nacisty, která pokračovala až do posledních dnů Třetí říše.

„Rok Bandery“ ve Lvově je urážkou krásného města, kde byl na příkaz vůdce ukrajinských nacionalistů proveden jeden z nejhorších pogromů v historii. Oslava narozenin Štěpana Bandery je urážkou lidu Ukrajiny, protože banderovci zabili tisíce svých předků. Celý tento chaos je urážkou všech, kteří osvobodili svět od hnědého moru.

(Mimoходом, vůdce Organizace ukrajinských nacionalistů, pojmenované po tomto nacistickém kolaborantu – Stefan Romaniw – žije v Austrálii.) Mnozí lidé této organizace ani vůbec netuší o kom jde. **Vybrala a zpracovala Nataša Weberová**

Sibiřský zápisník Víta Nejedlého

(Pokračování ze SV č. 265)

Štědrý večer 1941

Sedím sám doma. Daleká Sibiř – mráz jak se patří, aspoň 40 ° - klid města v hlubokém týlu válčící země.

Ticho hodné Štědrého večera, ze sousedního pokoje jen slabounce zní rádio – vysílání pro Rudou armádu.

Večeře skromná – kousíček solené ryby, černý chléb, sklenička mléka. Štědrovečerní večeři připomíná právě jen ten kousek solené ryby. Pro doplnění iluze ještě pár bramborů (přesně vzato čtyři) a poslední moskevské cigarety, které schovávám jen pro podobné slavnostní příležitosti.

Rodina i známí jsou roztroušeni po celém světě – Zdena s rodinou v Praze, táta s mámou v Kujbyševě, Štefa v nemocnici, dědeček Nedvěd neznámo kde a jiní – čerti vědí. Jedním slovem typický válečný Štědrý večer.

Vždycky jsem si představoval, jak je asi hrozné nebyť na Štědrý večer doma a neslatvit jej tak, jak jsem od dětství přivykl. Když jsem trávil své první vánoce v SSSR, viděl jsem, že to není tak zlé, ačkoliv jsem tehdy Štědrý večer prožíval dosti bolestně, ve

vzpomínkách, které tenkrát ještě pálily. Druhý Štědrý večer – 1940 – jsme slavili v našem moskevském domově, a tu jsem cítil, jak všechna poezie vyprchává. Přesto však to byl – protože jsme byli pohromadě – přece jen Štědrý večer. A dnes – zůstalo jen vědomí, že kdesi daleko moji blízcí slaví tento den, tak jako jsem jej kdysi slavil i já.

A tak sedím s cigaretou v ruce a vzpomínám věčně, bez vzrušení, na to, co bylo, hlavně na poslední tři léta, jež tak důkladně změnila celý můj život. Můj pobyt tady v Prokopjevsku je zastávkou v mém životě, zastávkou v době nejstrašnějších bojů, jaké kdy viděl svět.

Zdá se to paradoxem, ale je to tak. Dramatičnost toho, co jsem prožíval, stále stoupala až do našeho odjezdu z Moskvy – a náhle mrtvý klid, kdy můžeš žít jen vzpomínkami na minulost a nadějí v budoucnost.

V takových chvílích lidé přicházejí na myšlenku psát své vzpomínky. Ačkoliv jsem dosud nikdy nevezl do ruky pero, abych napsal cokoli, čemu bych chtěl dát jen víceméně literární formu, dnes sedám za stůl; cítím potřebu zachytit to, co jsem viděl a prožil.

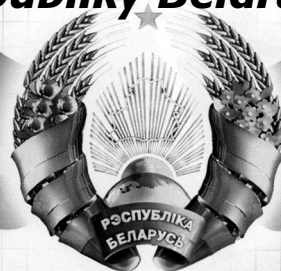
Praha-Vokovice 7. 5. 2022
Paní Anna Křížová (90 let)

Praha-Vokovice 7. 5. 2022. Účastníci pietního aktu. Foto (2x) Nataša Weberová

3. července – Den nezávislosti Republiky Bělarus (Den republiky)

3 июля -
ДЕНЬ НЕЗАВИСИМОСТИ
РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ
(ДЕНЬ РЕСПУБЛИКИ)

Projev prezidenta republiky Bělarus A. G. Lukašenka

Na ceremoniálu položení věnců u monumentu Vítězství při příležitosti výročí 77 let Velíkoj Pobědy

Minsk, 9. května 2022

**Vážení veteráni,
drazí spoluobčané
a hosté Běloruska!**

Čistě jako člověk se chci zkraje obrátit k Vám a poblahopřát všem příchozím na tohle svaté náměstí. Oni tam musí vidět a vědět, že

jsme nezapomněli, že Bělorusové si pamatují. A jestliže sem přicházíme spolu se svými dětmi – to hovoří o tom, že Bělorusko si bude pamatovat navždy.

Zdravím Vás v Den Velíkoj Pobědy. V den Velikého Vítězství. Vítězství, které zachránilo (zachovalo) běloruský národ a předurčilo cestu rozvoje všech pokolení Bě-

lorusů, je součástí společné národní ideje.

I dnes u svatého Věčného ohně se klaníme před našimi veterány, věnujíc památku těm, kdo zahynuli, bráníc naše právo žít.

Žít svobodně na rodné zemi a ve svém státě.

Vzpomínáme všech, kdo do poslední patry zadržovali nepřítele

na hranici i u Brestské pevnosti, pod Minskem a Mogilevem, kdo byl umučen v temnicích gestapa, kdo uhořel v Chatyni, Dalivě i Trostenci. Všech, jejichž krví je prosáklá každá píď naší běloruské země. Hoře a smrt přinesly světu hitlerovské hordy.

Nás, Bělorusy, Rusy, Ukrajince chtěly setřít z tváře země, a spolu

s námi, Židy, Tatary, a po jejich mínění i ostatní „nelidi“. Miliony občanů položila na oltář Vítězství naše velická společná vlast – Sovětský svaz.

Ani osmdesát minulých let nezadusilo tu bolest.

Čest a sláva vítězům!
Věčná sláva padlým!
(Minuta ticha)

Konsul velvyslanectví Republiky Bělarus Dimitrij Značonok na Olšanech

Olšanské hřbitovy 9. 5. 2022 – přítelkyně Larisa – Lara – nečekané setkání po 15 letech
Foto (2x) Nataša Weberová

Vzpomínka na velkého básníka

Od narození velkého ruského člověka a básníka A. S. Puškina 6. června 2022 uplynulo 223 let. Takto jsem si ho připomenul:

TikTakNic

Na lodi, do které teče
již dávno není místo mé
Smutné, že lidé
kteří byli varováni
stále baví se a hodují,
nic z jejich vlastní historie
nepoučilo je
A vůbec není podstatné
jestli led, či ví bůh
co za tím stál
Výsledek stejný je,
loď děravá končí a
Člověk ke dnu jde.

Miroslav Havlík

Drazí přátelé!

My, Bělorusové, s bratrskými národy, známe význam dnešního dne Dne vítězství nejenom ve svém životě, ale i v osudu celého světa. My uchováváme tuto stránku historie, chováme v srdci bol (žal)! nad ztrátami a hrdost na naše slavné vítěze. My prostě nemáme právo a nemůžeme tohle zapo-

menout. Proto, obračejíce se k současnému pokolení, především adresuji své poselství těm, kdo žijí v mlze lži, podvodu a klamu, kdo nemá možnost učit se pravdivou historii druhé světové války a Velké vlastenecké války ve školách. Vás klamou a budou klamat vaše vlády, přepisující historii

ve vašich učebnicích, a zároveň i historii druhé světové války. Tam, na jejich ulicích čím dál hlasitěji se ozývají hesla pochodu veteránů SS a neofašistů. Já adresuji tento vzkaz jménem běloruského národa těm, kdo Den vítězství postavil mimo zákon, kdo rozbíjí a ničí památníky padlých

osvoboditelů a především sovětskému vojáku.

Jako představitel národa – vítěze, obračím se k národům zemí Západu. Podtrhuji: obračím se dnes na vás (k vám), lidem takovým jako jsme i my. Vaši politici udělali velmi mnoho, abyste zapomněli, komu je svět zavázán

osvobozením od fašismu. Dnes nemnozí z lidí, žijících na rozhraní Ruska a Běloruska, vědí, že druhou světovou válku vyhrál sovětský voják, Sovětský svaz.

Přeložila Nataša Weberová
(Celé znění projevu prezidenta A. G. Lukašenka uveřejníme v zářijovém čísle)

Lidice. Pieta u sochy Lidické ženy. I tady spočinuly květy od vlastenek ze středočeského Levicového klubu žen, vedených Alenou Grospičovou. Projev zde přednesla Květa Šlahůnková, předsedkyně Republikové rady Levicových klubů žen (vpravo v bílých šatech)
(jel) FOTO – Zdeněk Štefek

Váňa – člen Všeokozáckého svazu českých zemí a Slovenska FOTO – Nataša Weberová

Nejen nad Ukrajinou

Jak je to vlastně s Ukrajinou? Jednotná země anebo soubor územních celků, které měly rozdílnou historii a mají stále rozdílné zájmy? Lze vystopovat odlišnosti ukrajinského jazyka podle toho, odkud ten či onen ukrajinský občan pochází? Pokud jde o ony odlišnosti, nejde o nic, co by nás mohlo vzrušovat. Také u nás, a jsme mnohem menší stát, než je Ukrajina, jsou jazykové odlišnosti Pražáka a Ostraváka, tón herce z Brna, když přijde do hlavního města, se odlišuje od toho, co přišel z Plzně. Jenže historické zkušenosti nás nerozdělují. Některé místní výrazy možná ano, ale to je tak všechno, protože na společném názvosloví jsme se už dávno dohodli.

Na Ukrajině je tomu jinak. Ti z východu mohou hovořit o ruských kořenech, protože teprve v roce 1922 se ocitli zeměpisně na Ukrajině, ti z jihu až po Oděsu na tom nebyli jinak. Ti z Volyně a Haliče byli v devatenáctém století ruští (polský zábor) či rakouští občané a s Kyjevem neměli nic společného. Ti ze Zakarpatska patřili k Uhrám anebo po Velké válce k Československu a jen snaha Stalinova vedení po sjednocení všech tzv. Ukrajinců je svedla do jednotné Ukrajiny. A Krym? Ten ani etnicky se nevyvíjel ukrajinsky. Do roku 1783 zdejší Krymský tatarský chanát podléhal osmanskému Cařihradu. Pak ho ovládl kníže Potěmkin a přijela se sem dokonce podívat carevna Kateřina Veliká. Tady právě Potěmkin v přehnané snaze jí ukázat výsledek svého snažení poněkud přehnal svou iniciativu. Od té doby známe sousloví „Potěmkinova vesnice“. Postupně v následujících desetiletích se sem pak začali stěhovat ruští obyvatelé, kteří svým množstvím přesáhli počet Tatarů.

S krátkým obdobím nacistické okupace patřil poloostrov do svazku s Ruskou federací. Změnil to teprve rok 1954, kdy nový šéf sovětské strany, Nikita Chruščov, sám Ukrajinec, se rozhodl udělat gesto a v rámci oslav třístého výročí připojení Ukrajiny k Rusku, ho jednoduše nechal připojit k Ukrajině. Zdálo se, že jde jen o nacionalistický krok. Zčásti ano, ale byly tu ekonomické zájmy. Krym byl s pevninou propojen nejen dodávkami elektřiny, ale i vo-

dy a dalších komodit. Jenže tehdy byl jednotný Sovětský svaz a bylo to všechno v podstatě jedno. Přesto samotný akt byl doprovázen demonstracemi, o nichž svět se dozvěděl jen velmi málo a pokud ano, byly hodnoceny jako protisocialistické, což ovšem pravda nebyla. Sovětská moc je tehdy, dokonce prý krvavě, potlačila, o čemž se u nás nepsalo. V té době se začaly na Krym vracet některé rodiny Tatarů, které kvůli válce byly násilně přestěhovány většinou do Uzbekistánu. Podotýkám, že k onomu přesunu došlo

Dobový snímek příslušníků UPA

Foto: archiv

v samém počátku války, protože bylo nebezpečí, že Tataři se ve svých cílech spojí s Němci. Šlo o asi 220 000 Tatarů a 70 000 potomků krymských Řeků.

Krym jako součást Ukrajiny ovšem postupně získal zvláštní postavení, které narušil až nacionalismus nových ukrajinských vlád, jež nastoupily po rozpadu Sovětského svazu. Přesto se uskutečnilo několik referend, aby se poloostrov opět vrátil do své mateřské země. Připomínám, že k tomuto rozpadu SSSR došlo neoficiálně na schůzce zástupců Ruska, Ukrajiny a Běloruska v Bělověžském pralese 8. prosince 1991.

26. prosince téhož roku akt dořídily Spojené státy navázáním diplomatických styků s těmito pohrobky SSSR. Sovětský prapor před Dumou byl tehdy v Moskvě stažen a nahrazen ruským.

Zatímco na východě a jihu dnešní mapy Ukrajiny rozkvět ukrajinského nacionalismu narazil, na západě, ve Lvovské oblasti a jinde tomu bylo jinak. Tady ještě před válkou vzniklo silné nacio-

nalistické hnutí podporované nacistickým Německem. Jsou důkazy, že členové jeho jednotek prodělávali výcvik po boku dobrovolníků z SS a to přímo v Německu.

Při přepadení Sovětského svazu nacistickým wehrmachtem se jednotky nacionalistických Ukrajinců – Ukrajinská osvobozenecská armáda (OUN) – připojily k Němcům a obsadily západ Ukrajiny včetně Lvova. Okamžitě začaly s „očistou“, která znamenala smrt asi osmi tisíc zdejších neukrajinských obyvatel, tedy Poláků, Židů, Rusů, Volyňských Čechů, ukrajin-

rovci, když před tím mnozí z nich byli přijati do běžných nenacionalistických jednotek SS. Samotná UPA si své středisko i po válce zachovala na Volyni a v Haliči a zde pokračovala v etnických čistkách a to již plně s vědomím nacistů. Oficiálně šlo o boj s prosovětskými partyzány, s polským odporem. Zvláštní postavení měla 14. dobrovolnická divize „Halič“ (německy 14. SS-Freiwilligen Division „Galizien“), z níž se rekrutovali nejhorší vrazi.

Například při „krvavé neděli“ v červenci 1943 bylo napadeno

pět set třicet polských vesnic (podle polských zdrojů) a údajně zavražděno na 17 000 polských civilistů. Teror pokračoval však dál a to dokonce i po skončení války. Podle polských úřadů se odhaduje, že mělo být banderovci zavražděno na osmdesát až sto třicet tisíc civilistů, mezi nimi dokonce velitel 1. ukrajinského frontu, osvoboditel Kyjeva, generál Nikolaj Vatutin, a polský ministr obrany ze Španělska známý generál Walter – Karol Swierczewski. Tady operovaly i sotně, jejichž znaky po Majdanu v roce 2014 byly na standartách nových postbanderovských oddílů, včetně pluku Azov, jenž za své velitelské místo a školu si vybral město Mariupol a dnes je vyzvedáván jako hrdinský.

Země, která vlastně dostala své první obryse po Říjnové revoluci a to zásluhou prý přímo Lenina si mohla připojit jako sovětská republika Donbas, ač ten celou svou historií a ekonomickým propojením směřoval k Donu na Rostov (ten zůstal ruským). Rozšiřovala

se pak po 17. září 1939, kdy sovětská vojska postoupila na tzv. Curzonovu linii, tedy tzv. polským, ale za války 1920 anektovaným územím, aby v roce 1945 dostala souhlas definitivnímu připojení nejen Západní Ukrajiny, ale i Haliče, Volyně, Bukoviny, části Bessarabie (Moldavska) a nakonec i naprosto odlišného československého Zakarpátí, a nakonec měla být darem Chruščova doplněna i Krymem.

Boj o Velkou Ukrajinu tak byl jakoby dokonán, i když v dohledu zájmu některých kruhů ukrajinských nacionalistů zůstaly stále ještě oblasti jihovýchodního Polska a východního Slovenska, kde žije silná ukrajinsko-zakarpatská menšina. Je nutné ovšem podotknout, že prvotní pomajdanský vliv postbanderovců upadl. Nahradily ho soukromé armády oligarchů. V ukrajinské armádě však tento vliv zůstal. Dodnes proto je podporován dokonce kult Bander, což dosvědčuje i vojenský pozdrav „Sláva Ukrajině! Sláva hrdinům!“, který používali banderovci. Pochopitelně i velitelský sbor je vychován v tomto duchu a to nejen v důstojnické škole velitelství Azova (Mariupol), Právěho sektoru apod.

A tak zůstává neřešen problém, jímž je teritoriální rozdělení země a nevypořádání se s fašistickým myšlením některých skupin obyvatelstva především přicházejícího ze západu země. Je tu i národnostní rozdělení, které se vlastně uskutečnilo proti vůli místních a úplně jsou pominuty historické, kulturní a regionální zvláštnosti a zájmy. Když potom neukojený nacionalismus prosadí jazyková a další omezující zákony, seškrtí práva minorit, musí dříve či později dojít k problémům. Jestliže pak je všechno spojeno s touhou po Velké Ukrajině a není brán zřetel na skutečnou situaci, každé řešení vyvolá řetězové reakce. Ty pak, protože svět z důvodů snahy o světovládnost některých států a seskupení nechce pochopit, že prvořadé je řešení zmíněných problémů, na stole dnes jsou jen silácká řešení, která mohou vést jediné k další a další eskalaci, k nenávisti a hazardérství. A svět kvůli této namyšlenosti a touze některých po světovládě si nezaslouží, aby byl zničen.

JAROSLAV KOJZAR

Sudetáci čekají za bukem

V bavorském Hofu v blízkosti našich hranic se Spolkovou republikou Německo proběhl počátkem června 72. sjezd sudetských Němců. Poprvé na něm zazněla živě státní hymna České republiky. Takovéto lísní do české přízně pohrobků spravedlivě odsunutých Němců po válce z Československa za jejich zradu tak nějak znělo, jak když Sirény lákaly zpěvem mořeplavkou družinu Odyssea najet s lodí na skaliska.

Na sjezdu promluvil bavorský premiér Markus Söder, jehož spolková země převzala nad odsunutými po 2. světové válce záštitu. Zahraní hymny ČR označil za důleži-

tý symbol toho, že Češi a Němci již nejsou nepřátelé. Oznámil také, že nyní v červenci navštíví Prahu. Pak to Söder v projevu přepískl, když prohlásil, že sudetští Němci si zaslouží udělení Nobelovy ceny za mír, neboť „přispěli k rozvoji Bavorska a Evropy“.

Na sjezdu v Hofu oficiálně zastupovala ČR generální konzulka v Mnichově Ivana Červenková. Nechyběl zde ani poslanec Pavel Bělobrádek (KDU-ČSL), někdejší vicepremiér české vlády. Hostitele na svazu oslavil „milý krajané“, tak jako loni jeho stranický souputník Daniel Herman. Z jeho řeči pak sertilitu tryskala plným proudem: „Přicházím s pozdravy od

některých členů vlády, kteří chtěli původně přijet a nakonec nemohli. Mám vás ujistit, že spolupráce s Německem a zvláště s Bavorskem je intenzivní a chceme ji dále rozvíjet...“ Konkrétní jména členů české vlády Bělobrádek zamlčel. Nahrbl se k další pokloně, když řekl, že „právě sudetští Němci jsou skvělými vyslanci pro spolupráci, mají totiž k českým zemím osobní vztah a po stovky let přispívali k jejich rozvoji... Přes všechny hrůzy nesmíme zapominat a musíme o nich mluvit... musíme hledět vpřed. Nejsme jen Češi, Němci, jsme Evropané, máme odlišné kořeny, ale společné plody.“

Tak jako loni Herman se však Bělobrádek za svou vstřícnost k sudetákům zatím od nich pocty nedomáhal.

Evropskou cenu Karla IV., své nejvyšší vyznamenání, v roce 2022 udělili prezidentům Rumunska a Ukrajiny Klausu Iohannisovi a Volodymyru Zelenskému. Iohannis pochází z německé rodiny sedmihradských Sasů.

Jak se nechal slyšet Bernd Posselt, tak neztrácí víru, že se brzy uskuteční sjezd sudetských Němců, kterým je vůdčí figurou, také v České republice! Pozvání prý nečeká od vlády ČR, ale od někte-

rého českého města. Přitom uvedl blízké vazby na Jablonec nad Nisou, ve kterém žil jeho otec. Posselt zdůraznil, že roku 2025, kdy bude 80 let od vyhnání, by prý byl dobrou příležitostí ke sjezdu smíření. Dle něho jistá naděje na takový sjezd již dříve nastala. „Bylo jedno české město, neřeknu jaké, které zájem mělo. Ale pak se vyměnil starosta,“ zklamaně dodal tloušťk Posselt. Ze všeho je naprosto patrné, že Sudetoněmecký landsmanschaft nikdy nepřestane číhat za šumavskými hvozdy za bukem na svou šanci!

(ČTK, JAN JELÍNEK)

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí

Přepadení četnických stanic v Třemešné a Liptani

Přepadení bývalé četnické stanice Třemešná, okr. Krnov líčím zevrubně, neboť jsem při tomto přepadu ordnerů od prvopočátku byl a celé je prodělal.

Dne 22. září 1938 kolem 15. hodiny (byla to doba snad stanovená pro přepady všech četnických stanic v Osoblažském výběžku) vtrhlo na četnickou stanici a dvůr stanice v Třemešné asi 20 – 30 a snad i více ordnerů ve stáří od šestnácti do padesáti let, ozbrojených pistolemi a puškami a na rukávech měli hákové kříže. Někteří měli i lovecké pušky a žádali vydání zbraní, které jim byly na

mu velitelství a zůstal jsem na stanici. Po jejich odjezdu mě jeden „s umrlčí hlavou“ vyzval, že musím zařídit, aby skupina četníků umístěná na stráni nad nádražím v Třemešné (jednalo se o družstvo SOS v bunkru) odevzdala ihned všechny zbraně a náboje. Pak že mohou odjet. Neodevzdají-li zbraně, že budou obklíčeni a postříleni.

Řekl jsem mu, že tato skupina spadá pod jiné velitelství, které je v Bruntále a že jim bez povolení tohoto velitelství nemohu dát žádný rozkaz. Umožnil mi telefonické spojení s hlavním velitelstvím SOS v Bruntále (plk. Šitina), neboť telefonní linka z Třemešné až

šel jsem tedy na rozkaz vedoucího ordnera před rojnicemi ozbrojených ordnerů po stráni ke stanovišti SOS, kde jsem viděl světlo. Stráž byla dosti příkrá, takže se po ní těžko šlo. Já sám jsem už byl značně nervově i tělesně vyčerpán. Někdo z ordnerů mně nasadil hlavě pušku do zad a tlačil vzhůru se slovy „Vorwärts, schnell“. Volal jsem, aby mne příslušníci SOS slyšeli. Už jsme byli na dosti krátkou vzdálenost (v noci se to nedalo odhadnout). Slyšel jsem, jak velitel ordnerů dává polohlasně rozkazy a nabádá k opatrnosti před možnou střelbou ze strany SOS.

Asi tak po půl hodině jsme se přiblížili k osvětlenému stanovišti SOS. Nepozorovali jsme žádnou reakci na náš příchod. Ordner, který mne tlačil puškou do zad, zmizel, a tu se za malou chvíli ozvalo hromadné: „Hurá, hurá...“ a stanoviště bylo obklíčeno ordnery, kteří vnikli dovnitř s voláním „Hände hoch!“ Stanoviště však členové SOS opustili, ale rozžatá svítlna visící v bunkru ordnery oklamala. Velmi zuřivě prohledali bunkr a našli pouze asi devět

ky i nervově vysílen. Na nádraží mne posadili v kanceláři do kouta a střežili tři ordneři. Byl jsem hodně zpocen v obličejí a sahal jsem rukou do kapsy pro kapesník. Tu jeden ordner po mně skočil a já myslel, že mi ruku vykroutí. Vůl, myslel, že tam mám nějakou zbraň. Prosil jsem o trochu vody, ale ani tu mi nedali. Nato přijel od Jindřichova vlak – poslední vlak toho dne – a ordneři mě doprovodili až k němu. Nasedl jsem, a jak jsme přijížděli na nádraží Město Albrechtice, viděl jsem, že je rovněž obsazeno ozbrojenými ordnery s hákovými kříži na rukávech. Pušky, kterými byli ozbrojeni, byly každopádně pašované z Německa.

Při příjezdu do Krnova bylo nádraží obsazeno naším vojskem a já jsem pak za doprovodu několika vojáků odešel k okresnímu velitelství, kde jsem se hlásil zástupci okresního četnického velitele, vrchnímu strážmistru Sokolovi. Druhého dne jsem pak ještě vykonával službu s místními příslušníky četnictva při vylepování mobilizačních vyhlášek. Další den jsem byl odeslán do Bruntálu, kde jsem byl přidělen na četnickou stanici k výkonu služby. Situace byla velmi napjatá, v noci se střílelo ze střech téměř každého domu po chodcích a do oken státních úřadů. Ve dne byly podezřelé osoby shromažďovány v budově

okresního soudu a okresního úřadu. Pak nastalo začátkem měsíce října 1938 předávání Sudet po etapách.

Četnická stanice v Liptani byla přepadena ordnery jako stanice v Třemešné kolem 15. hodiny dne 22. září 1938.

Pokud jsem mohl zjistit, spojka dvou příslušníků finanční stráže vezla veliteli stanice v Liptani hlášení. Když dojeli ke stanici, bylo tam mnoho ozbrojených ordnerů. Došlo tam pravděpodobně k oboustrannému vyjednávání. Spojka se domnívala, že je stanice napadena ordnery, tak hodila mezi vzbouřence ruční granát. Přitom byl jeden ordner usmrčen a několik zraněno. Ordneři zastřelili oba finančníky hned před stanicí, a za odplatu vyveklí všechny finančníky a četníky ze stanice na zahradu, postavili ke zdi a postříleli. Mrtvé pak prý ještě týž den odvezli do Německa do Hlubčic a tam snad také pochovali.

V Liptani byli zastřeleni:

1. vrch. strážm. Rudolf Mokřý
2. vrch. fin. resp. Ludvík Svoboda
3. strážm. četn. Vilém Léher
4. fin. resp. Vítězslav Hofírek
5. fin. resp. František Čech
6. fin. resp. Inocenc Dostál

ANTONÍN ŠVÁB, tehdy Třemešná

Četníci, vpravo strážm. Jindřich Rejthar, rok 1938

Foto – www.tremesna.cz

příkaz okresního úřadu v Krnově odebrány a odvezeny do Krnova. Jednalo se o zbraně lovecké i o pistole.

Byl jsem na stanici ještě s třemi četníky. Jelikož jsme něco podobného předvíдали, byli jsme všichni vyzbrojeni a připraveni k zákroku. Vyšší velitelství však zakázalo použít zbraně, jen v případě napadení střelnou zbraní, a není-li jiné možnosti, zákrok likvidovat.

Byli jsme tedy ozbrojeni my a byli ozbrojeni i ordneři, povstalcí. Jeden starší ozbrojený ordner jménem Kirchner mne vyzval, že nesmíme použít střelné zbraně, neboť jinak budeme zastřeleni všichni, a že musíme vyčkat rozhodnutí. Připadalo mně to tak, jako by čekali na někoho, kdo má další jednání rozhodnout.

Asi po 5 až 15 minutách se přihnala tlupa asi 10 až 15 ordnerů ozbrojených ponejvíce pistolemi. (Zdávalo se mi, že měli na rukávech s hákovými kříži ještě něco jako umrlčí hlavy.) Ti se na nás vrhli se slovy: „Die Waffen hergeben,“ a trhali z nás zbraně i s opasky. Zbraně se na žádný pád použít nedalo, neboť jsme byli naprosto zbavení akční volnosti (stanice byla plná ordnerů) a každý ordner, který každého z nás odzbrojoval, byl ještě chráněn dvěma ordnery s napřaženými pistolemi, že na nějakou obranu nebo rozkaz k odporu nebylo prostě pomýšlení.

Po našem odzbrojení mi nařídil jeden starší ozbrojený ordner, že četníci z mé stanice (Vydomás, Rejthar a Rozínek) mohou odjet vlakem a já že tu musím zůstat jako rukojmí. Odeslal jsem četníky do Krnova k okresnímu četnické-

po město Albrechtice u Krnova byla obsazena ordnery. Hlásil jsem plk. Šitinovi nastalou situaci a žádal o rozkaz, jak se mám v dané situaci zachovat.

Velitel SOS mi sdělil, že družstvo SOS nad nádražím v Třemešné obdrželo již patřičné rozkazy, jak se má zachovat v případě napadení střelnou zbraní ze strany kohokoliv. Ostatně, že nemá námitek, abych šel za nimi na stanoviště a sdělil jim, aby nepoužívali střelné zbraně, nebudou-li napadeni. Toto jsem řekl zmíněnému ordnerovi a on mi nařídil, že musím jít na stanoviště k družstvu SOS s nimi a použijí-li proti nim střelné zbraně, budu já první, který bude ordnery zastřelen, a pak ti ostatní.

Byla toho dne již značná tma, když jsme se odebrali ke stanovišti družstva SOS. Já jsem musel jít první a u nádraží v Třemešné čekala již spousta ozbrojených ordnerů. Věděli jsme, že se vojenské zbraně (pušky i pistole) pašují v noci z Německa, neboť státní hranice byla místy jen přes potok nebo říčku.

Stanoviště družstva SOS bylo dobře vidět, neboť příslušníci SOS tam měli pod rovnou střechou krytu pověšenou rozžatou formanskou svítlnu. Jeden z ordnerů (asi velitel) dával pak polohlasem shromážděným ordnerům rozkaz, jak budou postupovat k družstvu na stráni. Mně pak jeden z ordnerů připevnil do knoflíkové dírky na blůzy rozžatou malou železničářskou svítlnu. Udělal to asi proto, že jakmile příslušníci SOS uvidí blížící se světlo, zahájí palbu a já bych byl v tom případě zastřelen.

vojenských pušek a tři kulometry, ovšem bez závěrů.

Ordneři byli velmi rozrušení, že členové družstva SOS zmizeli a zbraně, že jsou bez závěrů. Napadli mě sprostými nadávkami, že jsem já sám to zavinil, že jsem šel velmi pomalu, čehož využili členové SOS k odstranění závěrů z pušek a kulometů a k opuštění krytu. Chtěli mě na místě zastřelit za nepodařenou akci, ale našel se jeden z nich, který prohlásil, že každý nepřítel využívá za války všech možných lstí, aby druhému nepříteli způsobil škodu, což se stávalo za první světové války denně. Tak od mého zastřelení upustili, vzali všechny pušky a kulometry bez závěrů i bedny s ostrými náboji a odnesli vše do Třemešné.

Já jsem pak byl odveden na četnickou stanici v Třemešné, kde byla v mé nepřítomnosti provedena jinými ordnery domovní prohlídka. Ve skříni v kanceláři velitele našli tři náhradní hlavně do lehkého kulometu a v bedničkách ostré náboje do pušek a kulometů.

Byla to pro mne zase těžká situace a tentokrát jsem si stoprocentně myslel, že mě odpraví, jelikož se pořád kolem mne točili s pistolemi v rukou a byli rozrušení, jen stisknout spoušť. Pak se šli radit ven a já už jsem se v duchu loučil s manželkou a dětmi, protože jsem byl přesvědčen, že jak se ordneři vrátí, bude můj osud zpečetěn a já budu někde na dvoře odpraven, jak se to stalo v Liptani.

Za hodnou chvíli se vrátili a nařídili třem ordnerům, kteří mě střežili, abych byl pod bodákem zaveden na nádraží. Stěží jsem na nádraží došel, jak jsem byl fyzic-

Ilustrační foto: Kde domov můj

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 266/2022, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, Dr.Sc.

Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 110 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152.

internetová adresa: www.slovanskyvybor.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanvybor@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Úzávěrka čísla dne 22. 6. 2022.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.